

Arrest

nr. 96 041 van 29 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. TASNIER loco advocaat M. DE ROEK, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 28 juni 1989 in Bagdad geboren. U zou een soenniet van Arabische origine zijn. U woonde steeds in de Khadra wijk in Jamia. U studeerde Handelswetenschappen aan de Tourath universiteit te Bagdad. U zat in uw derde jaar, maar omwille van de bedreigingen die uw familie ondervond stopte u met uw studies in januari 2012. Uw vader werkte als onderdirecteur bij het Amerikaanse bedrijf UPS sinds 2004. Omwille van deze werkzaamheden werd hij, reeds vlak nadat hij hiermee startte, telefonisch bedreigd. Er werd gezegd dat hij voor de Amerikanen werkte en het land hiermee benadeelde. Hij diende te stoppen met het werk en hij en zijn familie moesten het land verlaten. Zoniet zouden jullie dit met jullie leven moeten bekopen. Op een gegeven moment vroegen ze ook geld. Later stapten ze van deze eis om geld af en eisten dat jullie

zouden vertrekken. Toch bleef uw vader tot juli 2007 voor UPS werken. Daarna werkte hij ook nog als aannemer voor particulieren tot 19 januari 2012. Op 19 januari 2012 werd jullie huis beschoten terwijl jullie in de tuin thee zaten te drinken. Er raakte niemand gewond, maar u en uw familieleden voelden zich onveilig en bang. Daarom verhuisden jullie diezelfde dag nog naar uw tante in Khadra, J.(...). Op 29 januari 2012 hebt u Irak verlaten op aanraden van uw vader. Op 10 februari 2012 bent u in België aangekomen en hebt u hier diezelfde dag asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 13/8/07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 13/08/07), een uittreksel met betrekking tot uw gezinssamenstelling, een attest ter bevestiging van uw adres, de klacht die werd neergelegd bij de politie in verband met de beschieting en een kadastraal uittreksel. Tevens legt u ook kopieën voor van uw voedselrantsoenkaart, uw woonstkaart, het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw vader en de werkbadge van uw vader bij UPS.

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u **niet** aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een **gegronde vrees** voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U brengt immers onvoldoende ernstige elementen aan waaruit blijkt dat u geviséerd wordt met het oog op vervolging. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u **weinig informatie** kan geven over het werk uw vader als onderdirecteur voor het Amerikaanse bedrijf UPS. Zo valt op dat u helemaal niet duidelijk kunt zeggen wat de concrete taken van uw vader binnen dit bedrijf waren. U weet enkel dat hij onmiddellijk als onderdirecteur gestart zou zijn en administratieve en bestuurlijke zaken uitvoerde, maar weet niet precies wat dit inhield. Bovendien weet u zelfs niet waarvoor de afkorting UPS staat. Noch weet u hoe hij precies aan die job kwam. Het enige wat u hierover kunt vertellen is dat het via een vriend van hem gebeurde. U weet echter niet welke vriend of hoe deze vriend daarvoor kon zorgen (CGVS p.3-4). U verklaart opmerkelijk genoeg geen weet te hebben van collega's van uw vader die ook problemen ondervonden omwille van hun werk voor de Amerikanen (CGVS p.13). Zelfs wanneer u gevraagd wordt naar namen van ex-collega's van uw vader kunt u hier niet op antwoorden. Ook de naam van de rechtstreekse baas van uw vader bij UPS moet u schuldig blijven (CGVS p.4). Dat u op dergelijke vragen geen antwoord kan verschaffen, overtuigt allermintst dat u uw land heeft ontvlucht omwille van het werk van uw vader. Voorts moet worden vastgesteld dat u **geen overtuigende bewijsstukken** van de werkzaamheden van uw vader voorlegt. U legt immers enkel een kopie van zijn werkbadge bij UPS voor. Hiervan kan echter niet worden afgelezen op welke periode deze betrekking heeft. Bovendien betreft het hier slechts een kopie dewelke gemakkelijk manipuleerbaar is en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd.

Bovendien kunnen enkele opmerkingen gemaakt worden wat betreft uw verklaringen in verband met de door u aangehaalde **vervolgingsfeiten**. Zo is het opmerkelijk dat u niet met zekerheid weet of er eventueel schade aan huizen in de omgeving van uw huis was, noch weet u wie of welke organisatie hierachter zat. U gaat er van uit dat de reden voor deze beschieting de vroegere werkzaamheden van uw vader voor de Amerikanen zijn (CGVS p.10). Dit is opmerkelijk aangezien hij deze werkzaamheden reeds in 2007 stopzette (CGVS p.3). Ook wat de dreigtelefoons betreft blijft u vaag. Zo verklaart u eerst niet te kunnen situeren hoe vaak uw vader zulke telefoons ontving. Dan haalt u aan dat het er meer dan twintig waren. Maar ook hier hebt u er geen idee van wie of welke organisatie erachter zat (CGVS p.11). Dergelijke vage overtuigingen kunnen allermintst overtuigen dat u werkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dat iedereen van het gezin werd bedreigd samen met uw vader. Maar hoewel uw vader reeds sinds 2004, vlak nadat hij met zijn werk bij UPS startte, bedreigingen zou hebben ondervonden (CGVS p.12), bleven jullie steeds op dezelfde plaats wonen en kon u tot januari 2012 zelfs uw studies verderzetten (CGVS p.2, 6). Dat jullie nog meerdere jaren gewoon thuis blijven wonen, valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uw vader, die aan de oorzaak van de vermeende problemen zou liggen, momenteel **zelf nog wel in Bagdad** verblijft. Hij zou ondergedoken leven bij uw tante, maar wel nog steeds in Khadra verblijven (CGVS p.3). Iedereen met slechte bedoelingen zou hem dus zonder veel moeite kunnen vinden. U vermeldt echter niets over nieuwe problemen die uw vader zou ondervonden hebben (CGVS p.5). U kunt bovendien **geen enkele concrete aanwijzing** geven dat u of uw vader sinds 19 januari 2012 nog worden geviséerd. Hetzelfde geldt voor de rest van uw familieleden die samen met hem bij uw tante in Khadra verblijven zonder nog problemen te ondervinden (CGVS p.6). Bovendien haalt u expliciet aan dat zich met de beschieting op 19 januari 2012 voor het laatst een probleem voordeed. Daarna zou niemand nog iets hebben gehoord of gezien in verband met de personen die uw vader zouden bedreigen (CGVS p.12). Het is merkwaardig

dat uw vader, die volgens uw verklaringen geïmigreerd werd omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen, nog steeds in Bagdad verblijft, terwijl u, die enkel omwille van uw vader zou zijn geïmigreerd, het land hebt verlaten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Evenmin hebt u op basis van uw verklaringen overtuigd dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (VW).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geïmigreerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de overige door u voorgelegde **documenten** betreft dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (dd. 13/8/'07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 13/08/'07), een uittreksel met betrekking tot uw gezinssamenstelling, een attest ter bevestiging van uw adres, een document van de kadastrale rechter en de kopieën van uw voedselrantsoenkaart, het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw vader en uw woonstkaart. Deze documenten zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staat. Bovendien dient nog te worden opgemerkt dat u verklaart dat de voedselrantsoenkaart die u voorlegt origineel is, maar met het blote oog kan gezien worden dat dit een kleurenkopie betreft. Wat betreft de klacht die volgens uw verklaringen werd neergelegd bij de politie, kan worden opgemerkt dat uit de vertaling van dit document (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat het hier helemaal niet om een klacht bij de politie gaat. Het is een document dat werd afgegeven door de Provincieraad van Bagdad en gericht is aan het Directoraat voor immigratie of ontheemden. Bovendien had u er ook geen idee van op basis van wiens verklaringen dit document werd opgesteld (CGVS p.8). Een document kan enkel een relaas ondersteunen indien dit gepaard gaat met samenhangende en coherente verklaringen, hetgeen hier geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Wat betreft de vaststellingen omtrent verzoekers kennis met betrekking tot het beroep van zijn vader stelt verzoeker dat het hier gaat om het beroep van zijn vader en niet zijn eigen beroep. Indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dergelijke vragen aan eender welke jongere zou stellen, het merendeel onder hen in de onmogelijkheid zou zijn deze te beantwoorden. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening lijkt te houden met het geheel van informatie waarover hij wel beschikt aangaande het beroep van zijn vader. Bovendien stelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet veel vragen met betrekking tot het beroep van zijn vader. Verzoeker meent dat bij aandachtige lezing van het verhoor blijkt dat de vraag aangaande waarvoor de initialen UPS staan inderdaad gesteld is maar hij geen antwoord gegeven heeft. Het lijkt dus dat verzoeker de vraag niet begrepen heeft. Aangezien de vraag hem niet opnieuw gesteld werd kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit moeilijk iets afleiden met betrekking tot zijn kennis in dit verband. Verzoeker wijst erop dat bij het begin van het verhoor gevraagd werd de waarheid te vertellen. Hij had alles kunnen uitvinden maar verkoos dit niet te doen, hetgeen zijn eerlijkheid weergeeft. Verzoekers vader heeft tot 2007 voor deze firma gewerkt en het is dus normaal dat hij zich niet informeerde met betrekking tot de details van het werk van zijn vader, gezien zijn jonge leeftijd op dat moment. Verzoeker meent ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkele wijze preciseert welk bewijs zij bedoelen ter staving van het beroep van zijn vader indien een kopie van de badge niet volstaat.

Wat betreft de vaststellingen inzake de vervolgingen waar verzoeker en zijn familie slachtoffer van werden stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem verkeerd begrepen heeft. Hij benadrukte dat, voor zover hij op de hoogte is, de andere huizen niet geraakt werden. Hij is nooit teruggekeerd naar zijn eigen huis na het incident en weet dus niet of deze huizen beschadigd werden. Hij kan in ieder geval zeggen dat op het moment van de aanslag de andere huizen niet geraakt leken. Verzoeker merkt aangaande het niet op de hoogte te zijn welke volksmilitie achter de aanslag zat op dat hij verkozen heeft eerlijk te zijn en geen informatie uit zijn duim gezogen heeft. Bovendien bevindt Irak zich tegenwoordig in een staat van totale wanorde. Verzoeker merkt aangaande het feit dat zijn vader in 2007 zijn werk voor de firma stopzette en pas op 19 januari 2012 aangevallen werd door een gewapende groep op dat zijn vader, sinds hij gewerkt heeft voor deze firma, telefonisch meermaals bedreigd werd. Hij heeft inderdaad op dat moment geen ontslag genomen aangezien het zich beperkte tot telefoontjes. In die tijden kende Irak woelige politieke tijden, gedurende dewelke de volksmilities andere bezigheden aan hun hoofd hadden dan mensen te doden die enige band vertoonden met de Amerikanen. De macht van de milities is de laatste jaren enorm toegenomen. Verzoeker beschikt bovendien over zeer beperkte informatie betreffende deze telefoontjes aangezien zijn vader deze zaken voor hem verborgen hield. Dat hij regelmatig van SIM kaart veranderde, aan zijn

familie doen gelovend dat zijn SIM kaart kapot was. Hij had daarbij ook 2 SIM kaarten, één voor privé zaken en één voor zijn professionele bezigheden, hetgeen hem toeliet deze zaken verborgen te houden. Eens de Amerikanen vertrokken zijn, de onderdrukking met betrekking tot de mensen die samengewerkt hadden met hen enorm toenam, zonder daarbij rekening te houden met van wanneer deze banden dateerden. Het is het lot van alle mensen die ooit op enige wijze in contact stonden met de Amerikanen het mikpunt te worden van de volksmilities. Verzoeker heeft weet van een soort zwarte lijst die al de namen bevat van mensen die op een of andere wijze voor de Amerikanen gewerkt hebben. Zijn vader bevindt zich op deze lijst. Velen werden ondertussen reeds geëlimineerd en nu waren verzoeker en zijn familie aan de beurt. Omtrent dit onderwerp werd geen enkele vraag gesteld.

Verzoeker stelt voorts dat zijn vader ondertussen wegvluchtte uit Bagdad als gevolg van de nieuwe dramatische gebeurtenissen die plaatsvonden. De familie heeft een nieuwe dreigbrief ontvangen en verzoekers broer werd vermoord op 18 maart 2012. Ten gevolge van deze gebeurtenissen heeft de familie Irak definitief verlaten voor Turkije. Ondertussen bevindt de familie zich in Jordanië vanwaar zij verzoeker de overlijdensakte van zijn broer, evenals de foto's van hun huis waarop verschillende opschriften werden geklad, opstuurden. Zij hopen voldoende geld in te zamelen om verzoeker hier te kunnen vervoegen. Verzoeker merkt op dat na de aanslag op hun huis zijn familie onderdak heeft gezocht bij zijn tante. Het feit dat de tante in kwestie in Bagdad woont kan moeilijk aangehaald worden om de ondergane vervolgingen in twijfel te trekken aangezien de huizen onvoldoende ver van elkaar liggen en de familie er in het geheim verbleef. Verzoeker stelt dat zijn vader niet over financiële middelen beschikte om de ganse familie in één keer te laten vertrekken, omdat zo'n reis duur is. Aangezien zijn vader over meer ervaring beschikt, kon hij gemakkelijker aan geld geraken dan zijn zoon. Verzoeker is daarbij de oudste van de familie en aan hem werd de taak toebedeeld als eerste te komen in plaats van de ganse familie gevaar te laten lopen.

Verzoeker verduidelijkt de neergelegde documenten van zijn vader te hebben ontvangen en het dus normaal is dat hij niet beschikt over verdere informatie hieromtrent. Verzoeker had enkel aandacht voor de effectieve inhoud van de klacht en niet de instantie, dus is het normaal dat hij dacht dat het de klacht betrof die zijn vader heeft neergelegd aangezien er sprake is van een aanslag waar zijn familie slachtoffer van was en aangezien er 2 getuigen vermeld worden. Daarbij kon verzoeker gezien zijn jonge leeftijd niet goed op de hoogte zijn van de beschikbare instanties in Bagdad.

Verzoeker geeft vervolgens een overzicht van de problemen die hij heeft gekend en stelt dat klacht werd ingediend. Er zijn volgens verzoeker voldoende elementen aanwezig om te oordelen dat het relaas wel geloofwaardig is. Verzoeker voert voorts aan dat er in zijn hoofd een politieke opinie bestaat aangezien hij voor de Amerikanen heeft gewerkt. Ook meent verzoeker verbonden te zijn met de sociale groep van personen die gewerkt hebben voor de Amerikanen of familieleden van deze personen. Verzoeker stelt tevens dat men voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, rekening moet gehouden worden met de omstandigheden en eigenheden aan elke situatie, de leeftijd en het opleidingsniveau, evenals trauma's. Verzoeker citeert uit twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker beroept zich in ondergeschikte orde op de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn geboorteland het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen enerzijds, en om reden dat er een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verklaart zich niet akkoord met de analyse van de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad, zoals weergegeven in de SRB die aan het administratieve dossier werd gevoegd. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verschillende persartikelen toe dewelke melding maken van een stijging van het aantal aanslagen die plaatsvonden in Bagdad de laatste maanden, evenals een document van Amnesty International waaruit blijkt dat het geweld zeer sterk is toegenomen sinds het vertrek van de laatste Amerikaanse troepen uit Irak op datum van 20 december 2011. De tabel afkomstig van het Iraq Body Count Project geeft niet met nauwkeurigheid de situatie in Bagdad weer. Verzoeker wijst eveneens op een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder het arrest Elgafaji waarin criteria worden geopperd die kunnen gebruikt worden teneinde de intensiteit van een conflict vast te stellen en te weten of men gezien de situatie in het land door het simpele feit er aanwezig te zijn, een reëel risico loopt om behandeling te ondergaan zoals deze ingeroepen door artikel 3 EVRM. Verzoeker besluit dat, rekening houdende met de verschillende persartikelen neergelegd bij het verzoekschrift die getuigen van geweld dat in Bagdad woedt, de tabel die het aantal slachtoffers telt en ingevolge de verhoging van het aantal aanslagen in Bagdad sinds het vertrek van de Amerikanen, het niveau van het geweld in Bagdad van

een dergelijke intensiteit is dat elke persoon in Bagdad het gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Tenslotte verwijst verzoeker nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de betrokkene eveneens dreigbrieven had ontvangen en geweerschoten had geïncasseerd.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: het gehoorverslag, de stukken die verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds heeft neergelegd, een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de overlijdensakte van verzoekers broer en foto's van het huis waarop verschillende opschriften werden geklad en een aantal persartikelen.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het is niet aannemelijk dat verzoekers gezin het slachtoffer werd van een aanslag omwille van de activiteiten van verzoekers vader. Verzoekers vader werkte immers sinds 2004 met Amerikanen en stopte hiermee in 2007 (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekers vader en zijn gezin vijf jaar later nog het slachtoffer zouden zijn van een aanslag omwille van voormelde werkzaamheden.

Aangezien verzoekers vader sinds 2004 dreig telefoons ontving, zelfs meer dan 20, waarbij telkenmale gevraagd werd het land te verlaten (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11), is het evenmin aannemelijk dat verzoekers vader en zijn gezin steeds op dezelfde plaats zijn blijven wonen en dat verzoeker zelfs tot januari 2012 zijn studies kon verderzetten (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 6). Waar verzoeker stelt dat zijn vader in 2004 geen ontslag nam aangezien het zich beperkte tot telefoontjes, kan niet overtuigen. Verzoeker verklaarde immers dat bij de telefoontjes werd gesteld dat indien hij het land niet zou verlaten, zijn leven en dat van zijn gezin in gevaar is (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). Verzoekers vader en diens gezin werden aldus ernstig bedreigd. Verzoekers vader kon bovendien op dat ogenblik niet weten dat het louter bij "telefoontjes" zou blijven, waardoor het niet aannemelijk is dat hij in eerste instantie zijn werkzaamheden bij UPS bleef verderzetten en voorts tot 2012 op dezelfde plaats is kunnen blijven wonen. Dat Irak in die tijd politiek woelig was en de volksmilities andere bezigheden aan hun hoofd hadden dan mensen te doden die enige band vertoonden met de Amerikanen en dat hun macht de laatste jaren enorm is toegenomen, kan bovenstaande vaststellingen niet verschoenen. Het argument dat de onderdrukking met betrekking tot de mensen die samengewerkt hadden met de Amerikanen na hun vertrek enorm toenam, zonder daarbij rekening te houden met van wanneer deze banden dateerden is slechts een bewering en verschoont evenmin het bovenstaande. Waar verzoeker melding maakt van een zogenaamde zwarte lijst met namen van mensen die op een of andere wijze voor de Amerikanen gewerkt hebben en dat zijn vader zich op deze lijst zou bevinden en hieromtrent geen vragen gesteld werden, wordt vastgesteld dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend niets heeft verteld. Verzoeker verklaarde immers zich te baseren op de dreigementen die zijn vader kreeg en waarbij uitdrukkelijk werd verwezen naar het samenwerkingsverband met de Amerikanen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11). Een dergelijke *post factum* verklaring is dan ook niet bij machte om verzoekers asielrelaas geloofwaardig te maken.

De Raad stelt ook vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de dreig telefoons niet met elkaar in overstemming zijn. Enerzijds kon verzoeker verduidelijken wat er precies gezegd werd tijdens deze telefonische gesprekken. Hij verklaarde desbetreffend het volgende: "Op welke manier werd hij bedreigd? Telefonisch Ook op andere manieren? Iedere keer via een ander nummer, vaak met geheim nummer. Een paar keer gebeld met zichtbare nummers, als vader probeerde teugbellen kreeg hij voicemail, stond nummer niet meer in gebruik. Wat werd er precies gezegd tijdens dreig telefoons? U

werkt met Amerikanen. U dient te stoppen met uw werk. U bent uw land aan het benadelen. U brengt daardoor schade aan het land, u dient uw werk daarom stop te zetten en te beëindigen. U dient te vertrekken uit het land. Er is in dit land geen plek voor boeven als u. Werd steeds hetzelfde gezegd? Dat is de kern van bijna iedere boodschap of ieder telefoongesprek. Op gegeven moment vroegen ze geld, maar later zagen ze van af, vroegen ze hem expliciet om te vertrekken.(...) soms bellen ze waar geluid te horen was van andere personen (...)" (stuk 5, gehoorverslag, p. 11) (eigen onderlijning). Anderzijds verklaarde verzoeker *"Hij vertelde trouwens ook weinig over de dreigtelefoontjes, ik hoorde hem een paar keer schreeuwen aan de lijn; dan kreeg ik in de gaten dat hij bedreigd werd."* (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Het feit dat verzoeker thans stelt dat hij over zeer beperkte informatie betreffende deze telefoontjes beschikt aangezien zijn vader deze zaken voor hem verborgen hield, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bleek verzoeker in staat om vrij gedetailleerde informatie te verstrekken omtrent deze dreigtelefoons. Zoals blijkt uit het hoger gestelde citaat wist verzoeker te vertellen dat er vaak met een geheim nummer werd gebeld, dat zijn vader probeerde terug te bellen en dan voicemail kreeg, dat er op een gegeven moment geld is gevraagd, dat soms gebeld werd vanuit een plaats waar ook geluid van andere personen te horen was en kon verzoeker zelfs zeggen wat er precies gezegd werd tijdens deze telefoongesprekken.

Daarnaast wijst het feit dat verzoekers vader in Bagdad is achtergebleven en verzoeker zelf is gevlucht naar aanleiding van de aanslag op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker linkte de aanslag aan de reeds eerder ontvangen dreigtelefoons (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Uit de inhoud van deze gesprekken, zoals *supra* weergegeven, blijkt dat expliciet aan verzoekers vader gevraagd werd het land te verlaten en dat de bedreiging persoonlijk naar zijn vader toe gericht was. Verzoeker verklaarde desbetreffend duidelijk *"Ze vroegen geen geld, ze wilden niets, ze wilden alleen dat hij het land verliet. Anders is het zijn leven en het leven van zijn gezin in gevaar"* (stuk 5, gehoorverslag, p. 10). Het is dan ook niet aannemelijk dat juist verzoekers vader in Bagdad achterblijft en een ander gezinslid laat vertrekken. Het argument omtrent beperkte financiële middelen teneinde het verblijf van zijn vader in Bagdad te verklaren, kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoeker thans aangeeft dat zijn vader ondertussen wegvluchtte uit Bagdad als gevolg van nieuwe dramatische gebeurtenissen die plaatsvonden met name dat de familie een nieuwe dreigbrief ontvangen heeft, dat verzoekers broer werd vermoord op 18 maart 2012 en dat de familie zich in Jordanië bevindt vanwaar zij verzoeker de overlijdensakte van zijn broer, evenals de foto's van hun huis waarop verschillende opschriften werden geklad, opstuurden, stelt de Raad vast dat verzoeker geen objectief bewijs neerlegt ter staving van zijn bewering dat zijn familie effectief in Jordanië verblijft omwille van de beweerde vervolgingsfeiten. Met betrekking tot de bij het verzoekschrift gevoegde documenten – overlijdensakte van zijn broer en foto's van het huis beklad met verschillende opschriften – wordt opgemerkt dat het hier slechts fotokopieën betreft waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien is de overlijdensakte van zijn broer niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor het document dan ook niet in overweging wordt genomen. Verzoeker kan dan ook niet afdoende aantonen dat het overlijden van zijn broer daadwerkelijk verband houdt met de door hem ingeroepen asielmotieven. Verzoeker legt ook de zogenaamde "nieuwe dreigbrief" niet neer. Bovendien vormen de neergelegde foto's geen objectief bewijs dat het hier daadwerkelijk verzoekers woning betreft en onder welke omstandigheden de opschriften op de woning terecht gekomen zijn.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek uit Irak meerderjarig was waardoor van hem dan ook een zekere kennis kan verwacht worden van de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn asielrelaas. Uit het administratief dossier, en meer bepaald uit de vertaling van de klacht blijkt (stuk 5, gehoorverslag, p. 8) dat het hier helemaal niet om een klacht bij de politie gaat. Het is een document dat werd afgegeven door de Provincieraad van Bagdad en gericht is aan het Directoraat voor immigratie of ontheemden. Verzoeker had er ook geen idee van op basis van wiens verklaringen dit document werd opgesteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Wat de overige door verzoeker neergelegde documenten betreft dient te worden vastgesteld dat het gaat om verzoekers identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, een uittreksel met betrekking tot de gezinssamenstelling, een attest ter bevestiging van zijn adres, een document van de kadastrale rechter en de kopieën van zijn voedselrantsoenkaart, het nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van zijn

vader en zijn woonstkaart. Deze documenten zeggen enkel iets over verzoekers identiteit en herkomst, dewelke niet wordt betwist.

2.4. Gelet op bovenstaande vaststellingen samen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er, derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

2.5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar het de appreciatie van de actuele veiligheidssituatie van Bagdad betreft.

2.5.1. Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) heeft in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die

bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, § § 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”.

2.5.2. Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.5.3. Artikel 48/4 luidt als volgt:

“ § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) Doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dat de omzetting naar Belgisch recht is van artikel 15, c) van de richtlijn, voorziet in de aldus vereiste bescherming al is er in dit artikel van de vreemdelingenwet enkel sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon en niet, zoals in artikel 15 van de richtlijn, van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon. Artikel 15, c) van de richtlijn moet autonoom worden uitgelegd (rechtsoverweging 28) en mist toepassing, indien de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict minder hoog is dan in de hiervoor bedoelde uitzonderlijke situatie. De desbetreffende vreemdeling kan in dat geval, gezien de rechtsoverwegingen 39 en 40, aan artikel 15 a) en b) van de richtlijn wel aanspraak op bescherming ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat hij specifiek wordt bedreigd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. In dit geval voorziet artikel 48/4, § 2, a) en b) in de vereiste bescherming.

2.5.4. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.5.5. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (Subject Related Briefing laatst bijgewerkt op 5 januari 2012 (hierna: SRB) *“De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Bagdad”*), en de aan de nota en door de verzoeker toegevoegde informatie is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.6. In de SRB van 5 januari 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende: *“Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...)”*.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de bij het verzoekschrift toegevoegde artikels met de betrekking tot aanslagen in Bagdad (oktober 2011 – maart 2012) en de statistieken van 'Iraq Body Count', concludeert dat het loutere feit dat het niveau van geweld in Bagdad van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon in Bagdad het gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *“Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten.(...)”*.

2.5.7. De Raad wijst voorts op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds

onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§ 93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport *“Strategy for the Iraq Situation van januari 2007”* en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§ 91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§ 64, § 65, § 91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§ 68, § 70, § 91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§ 91). Dienaangaande kan nog worden vermeld dat uit de SRB blijkt dat uit telefonisch contact met IOM België blijkt dat personen die vrijwillig terugkeerden uit Europese landen weinig problemen ondervinden (SRB, p. 23).

2.5.8. Uit de SRB blijkt dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011.

2.5.9. Waar verzoeker aanvoert dat de veiligheidssituatie sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen in december 2011 verslechterd is en hij ter ondersteuning hiervan tal van artikels en uittreksels uit rapporten bijbrengt kan worden opgemerkt dat de SRB van 5 januari 2012 rekening heeft gehouden met het vertrek van de Amerikaanse militairen (SRB, p. 5-6) en de eerste reacties die zich hebben geuit in geweld in Bagdad. Indien uit de informatie en de SRB (p. 5-6) inderdaad blijkt dat er sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen onder meer in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd werden blijkt eveneens dat deze aanslagen in regel hetzelfde patroon volgen als voorheen en eerder gericht van aard zijn. Zo blijkt uit de meeste van deze bijgebrachte artikels dat de golf van aanslagen, in hoofdzaak uitgevoerd door soennitische extremisten, gericht zijn tegen de sjiiitische gemeenschappen in het algemeen en sjiiitische pelgrims in het bijzonder. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd, doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen.

Uit de als bijlage bij de verweernota van 20 maart 2012 gevoegde update aangaande de meest recente stand van zaken inzake de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad (Cedoca-antwoorddocument Chronologie Irak 2012/1 van 26 januari 2012, Chronologie Irak 2012/2 van 9 februari 2012 en Chronologie Irak 2012/3 van 19 maart 2012) – een chronologische lijst van de voornaamste recente incidenten in Centraal-Irak – blijkt dat de vaststellingen en conclusies van hoger aangehaalde SRB van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven. Immers in Chronologie Irak 2012/3 van 19 maart 2012 valt het volgende te lezen: *“(…) Op de website van Iraq Body Count is het exacte aantal slachtoffers voor de maand februari nog niet gekend, maar het is nu al duidelijk dat het aantal slachtoffers heel wat lager ligt dan in januari en dat het maandelijkse gemiddelde aantal slachtoffers ongeveer gelijk zal zijn met het gemiddelde aantal voor het vertrek van de Amerikanen. Zowel de cijfers van Iraq Body Count als de VN wijzen op een daling van het aantal slachtoffers met meer dan 40%(…)”*. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.5.10. In acht genomen wat voorafgaat en mede de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 24), kan in hoofdte van verzoeker niet worden aangenomen dat er actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met respectievelijk artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, kan hem de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. Mede in acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker immers niet aan dat hij wordt vervolgd of geviséerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In de mate verzoeker nog verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt de Raad op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en alle asielaanvragen individueel worden behandeld.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF